

וא"כ משנתנו כר"י ור"ש וכו', ל"ב דמפירות הפני של הרע"ב הי"ב
 שפיר אכל מה ראוי מפני ה"ו נפי מה שכתבתי בהרע"ב: שם, צ"ל וכו'
 משלוקות וכו', ע"י תו"ט פ"ק דע"ז משנה ט' ד"ה אף וכו' ומה שכתבתי שם:
 שם צ"ל ד' ולעיל פסקו וכו' ע"י תו"ט פ"ב דהולין משנה ט' וכו':
 משנה ו', חס ארעי לונג, ולא כלקן רמז"ס פ"ה מה' כלאים:
 שם ח"ק מתקדשות, אבל חסודא ח"ת צרו וכלעיל משנה ז' וכו'
 בהרמז"ס: בהר"ש ד"ה יגדור וכו' יספר, פ"י גוז, כדמנא ח"ן
 גוזין את היקב צמקדים הר"ס: הוסי' רע"ק אות ט"ז וזה לאמרו: וכו',
 כל זה כתב הרע"ב: משנה ח' בהרע"ב ד"ה המעביר וכו' אבל הכתוב
 וכו' כ"ל אפי' העבירו על גפן אחד צבולתה וצאה עד שהוסקו מאה"ס
 וע"י תו"ט, וצ"ל דעכלס משנה ו' בהרע"ב:

פרק ח' משנה א' לגדל ונקיים, וזה היה מין טהור עם מין טהור
 מותר צבילת המזים צפ"י ומלאים: בהרע"ב ד"ה כלאי

צבחה וכו' בגון הטולדים וכו' אסור להצניע אלו עם אלו פ"י הרמז"ס:
 משנה ב' צבחה עם חיה, צבחה זרע עם חיה נקבה או חיה זכר עם
 צבחה נקבה, וכן תראה עם טהור וכו' וכל אחד אחד לז' זה לז' זה

ומה לי זה ומשנה יתירה היא הר"ש, וע"י תו"ט ד"ה דקדושין המשנה:
 בהרע"ב ד"ה צבחה עם צבחה וכו' לע"ג וכו', והרמז"ס פ"י דקאי
 חמשה: א' דקאמר כלאי צבחה ח"ק אסורין אלא מלהצניע,

ואמר דזה אינו אלא לצבחה עם צבחה או חיה עם חיה או צבחה עם
 חיה וכו' אבל צבחה טמאה עם טהור וטהור עם טמאה יש בה תוספות
 על אסור הצנעה והוא שהן אסורין לחדש ולמשך ולהכריג, וזהו הדין

תורה, אבל מד"ס צבולת אסור כמו שכתבתי צפ"י דצ"ק לאחד הטור
 ואחד כל צבחה ע"ש: משנה ג' בהרע"ב ד"ה רבנן שהיא קטורה וכו'
 חס שני סיקים וכו' וכו' צ"ל הרמז"ס מפרש השלישית היינו

העגלה השלישית שיש צו עגלות האחת קטורה צבחה וכו' ועגלה השלישית
 קטורה צחות לונעות צבחה, ואמר שהיא יושב צבחה וכו' והוא המנהיג
 שהי צבחה כלאים המוסכות העגלה כל א' קיסג מ', ועגלה שלישית

הקטורה עם הקרון אסור לישב צו ואינו לוקה: משנה ד' בהרע"ב ד"ה
 ח"ן קושטין וכו' הסיק לאחד הקרון וכו' ולא נחן יעס לקום סגור
 הקרון, אבל הטור ס"י ר"ל כח צעס זה גם על הסיק שנלדו ע"ש:

שם ד"ה לונדקים חמור של לוד, וכו' ג"כ צפ"י חו"ט צפ"ה דצבחה משנה
 א' וכן פ"ג הרמז"ס כאן ור"ל לונדקים היא חמור הנמלא צבחה
 יודים ידמה לגמל והוא חמור דגמיו צבחה שם איתא לונדקים חמור ד"ה

חמורא לונדא ופ"ש חמור הצא ממדינת לוד, וכו' צירוסלי כאן וצבחה
 והוצא צבות' שם, והואק לומר שישנה נפל בהרע"ב צ"י מקומות וכו'
 צפ"י הרמז"ס, ושל"ל לוד: בהר"ש ד"ה אעפ"י וכו' וממה נפשך

מוותרין וכו' והא דקאמר ר"י אבל הגולדים וכו' ולא אשמעינן דניתא
 טפי דהגולדים מן הסיק אעפ"י שאני האחד חמור ואני האחד סוק אפי'
 אסורין דמסקפא ל"י וטמא מושבין, י"ל דאי חמור הכי ה"א דדאי

מושבין לזרע האז לכן חמור הגולדים מן הסיק ומן החמור ואניין לסיפק
 לאסורין זה עם זה ש"מ פסקו מספקא ליה, כלש יוסף:
 משנה ה' מולדת הסגיים וכו', יל"ד נמה לא מנא ומולדת הסגיים

היה ר"ש כמו לעיל גבי אבני הברד, כ"כ הנמ"מ, ולי לק"מ
 דהא הולך להוליא הקופד, וע"י צבחה ח"י, אלא דאכתי תקשי ד"ל
 למתני ר"י מומר מולדת הסגיים וכו': שם הקופד, נמלא צמקרה יעשי

ל"ד קאת וקפוד וע"י צבחה פ"ה משנה ד' צבור הקופד וצפ"י הרע"ב שם
 ומשמע דקופד וקופד אחד הוא: בהרע"ב ד"ה אבני הסדה חיה וכו'
 וכו' צירוסלמי, והרמז"ס והר"ש פ"כש צענין אחר: משנה ו' בהרע"ב
 ד"ה ולדס וכו' אבל אחר מורט וכו', וכו' הרמז"ס וכו' צבחה כספרי
 וכו'

הואש כן היא, דמ"ס צמשה דלעיל אסור הזרע שזרע חתה המותר ר"ל
 הזרע שם לאסור שהמזיר המדע ור"ה מלכתז אס כוסיק מלחיים וכו'
 כ"ד דל"י צבחה שיהיה זרועה קודם שהמזיר המדע מה קמ"ל פשיטא,
 וכמו שהקשה עליו צלמה צבחה ח"ה ע"ש אבל לכו"ה שכתבתי דל"י
 זרע אחר ההזרה יחא לזנבא קמ"ל, ומ"ס לאמר שהנך המדע ר"ל
 שהנך המדע והמזיר: משנה ו' בהרע"ב ד"ה שונה אמות וכו' והוא
 שהיה אמה וכו' הר"ש אבל הרמז"ס צפ"י המשנה כהן שהוא חלק מששים
 של אמה והוא עשיית טעם, וכ"כ ר"כ צמ"ז וכו' המלחים וע"ש צ"כ:
 משנה ו' בהרע"ב ד"ה ערים וכו' בגון ה' גפנים וכו' והרמז"ס מפרש
 דלךך אחר: משנה ט' המועלת, והזירו צפ"י דכ"ס המשנה
 ה', והר"ש הראה לזה עוד מקום צפ"י דצבחה משנה ג' ולא ידעתי
 מה זה ענין לו: בהר"ש רע"ק אות ט' מ"ל הכחוז וכו', כ"כ הר"ש
 פ"ג דכלים משנה ה':

פרק ו' משנה א' בהרע"ב ד"ה לא יצא וכו' המוצרית כלי: שם ד"ה
 סלון וכו' דנלון של מתכות וכו', כ"ה צירוסלמי, ולא איתפרש

שעורו ומתכזר דלון ככלע: בתו"ט ד"ה המצרך וכו' סוף וכו'
 ולשון הר"ש ולוקמין זמורה אמה ומכ"כין אותה חתה הארץ ומוליאין
 ראשה מלך אחר ונעשית טיה גפן עכ"ל: משנה ב' הכי אלו מלטרפות,

כ"מ ור"ש כפ"ד כ"כ הרמז"ס צ"כ דף פ"ג, וכו' ועד מ'ולא עד ככלי,
 וז"ע על הר"ש והרע"ב צבחה וכו' יתור מה: בהרע"ב ד"ה המצרך וכו'
 והוא הדין וכו' ע"י לעיל פ"ד משנה ה' צמ"ז ד"ה עד שיהיו וכו' ומה

שכתבתי לעיל פרק ה' משנה א' בהרע"ב ד"ה ונטועות כהלכתן וכו':
 שם ד"ה ועקריהן וכו' דלס כן וכו' לטון הר"ש דלזו לא היו נעשים
 שם גפנים אלא וכו': תו"ט ד"ה הכי אלו מלטרפות להיות כרס,

והרמז"ס פ' ומה' כלאים מפרש מלטרפות לשאר גפנים וע"ש צבחה ד"כ"מ:
 משנה ג' בהרע"ב ד"ה מותר חרצן הכרס וכו' ע"ז אמה וכו' והוליא מן
 ד"ה לכאן וד"ה לכאן כדי עזרת הכרס וזרע וכו' הר"ש:

משנה ד' ה' בהרע"ב ד"ה ח"ן אדם מקדש וכו' ולא דמי וכו' קילר צבחה
 ד"ל הר"ש לע"ג דשאר אסורין בגון צבחה אסור שאינו של
 ח"ן לדמות אסורין החלחין צבחה טעם, מיהו קשה ומלאי צבחה

ורוצע ורצע דלגזרה וכו' ומסיק דשאי הכא דכתיב כמך וכו' ע"ש:
 בהר"ש רע"ק אות כ"ז וצתובי ימות וכו' כזר העיר על זה צבחה
 חרשים, ורצו הוסיק ואמר דגם צבחה איתא הכי וע"ש:

משנה ו' בהרע"ב ד"ה קולרו וכו' ואעפ"י שאינו דבר האבוד וכו', בהר"ש
 איתא הכי מותר לקלרו אפי' צמועד, ולע"ג דח"ן חסם אסור דבר

שאינו שלו ע"כ, פ"י לדבריו וכ"ש אי אסור דבר שאינו שלו דבשיעור דשני
 לקלרו צמועד, לאסור ועומד הוא, ואס ח"ן קולרו הוא המש מקיים
 כלאים צכרס וכו' משום מלאית עין למוד, אבל הרע"ב וכן הר"ש

שהסיפו וכתבו ואעפ"י שאינו דבר האבוד כאן אדם וכו', ל"ע דהא אי
 אדם אסור דבר שאינו שלו פשוט טפי לנא הוי דבר האבוד דהא אבוד
 ועומד הוא מוכר: שם ד"ה מלימתי וכו' כלומר וכו' כוונתו לומר דלא

קאי חלום דר"ש מחיני דהתם הכרס נקרא על שם צבולו וכו' אסור דבר
 שאינו שלו אבל כאן אשמעינן דלס כזר נשקע שם צבולו נקרא הכרס על
 האגס ויכול לאסרו, אבל הרמז"ס פ"כ משיקע משיקע צבול

הכרס מפתד האגס הכולא לאגס אחר ע"כ ולפי' קאי דלעיל דה"ל
 דקולרו אפי' צמועד דכ"ן דלא היה יכול לחזור ולחזק צו קודם המועד
 מחמת פחד לכן כשילא מלפניו מותר לקלרו אפי' צמועד מהנעמים שכתב
 הרע"ב, אמנם צמ"ז וכו' מ"ה כלאים הלכה. נראה שחזר מפירות זה
 ומפרש בהרע"ב וכתבו צ"כ שם הלכה י"ב, אלא שה"מ העמיד דבריו
 בלא צמקמן שהי' לו לכתנן לפני זה צבחה י': בתו"ט ד"ה קולרו וכו'